

תצלום: נובל אובורוסד

"ראשיתו של העולם". קורבה, 1866

"השער העליון". ההולל האקסטרווגנטי הזה, שהעלה חיוכים בטרקלינים ובתוך זמן קצר איבד את כל הונו, היה קודמו ומבשרו של כמאל אתאטורק.

הוא היה איפוא מהפכן, שיכול בהחלט לבוא לידי הבנה עם קורבה, המשתתף העתידי בקרמונה הפאריסאית. חליל ביי, שקנה לו דריסת רגל באטליה של קורבה, שם לב לתמונה שסי לון תצוגות סירב לקבלה בגלל חושניותה הלי סבית. זו היתה "ונוס הרודפת את פסיכה בקנאתה". הוא רצה לקנות אותה אבל היא כבר נמכרה. חליל ביי רצה שחזור של התמונה. קורבה העדיף לצייר בשבילו את "היש נות", שתי נשים צעירות חבוקות, תמונה המוצבת כיום בפטיפאלה בפאריס. אבל חליל ביי רצה דבר מה חזק יותר, אינטימי יותר. לשימושו האישי. תמונה שתהיה בגדר עולם של פנטזיות.

הוא הזמין ציור עירום אצל קורבה. אין יודע עים מה בדיוק היו פרטי ההזמנה ואיזה מחיר הציע. אבל קורבה צייר בשבילו גוף עירום בלי ראש, בלי גו, בלי זרועות ובלי רגליים. מה נותר מתמונת עירום כאשר מסירים ממנה את הראש, את חלק הגוף העליון ואת הגפיים? נותרת "ראשיתו של העולם".

שם מופלא זה הוא אחד המסתורין של היצירה. לא קורבה נתן לה את שמה. היה מעניין לחשוב שלאקאן הוא שהצמיד ליצירה שם זה. אבל לא. ב-1889 דיכר אדמון דה גונקור, שראה את היצירה בגלריה, על ציור עירום או על "ואגינה". על "ראשיתו של העולם" החלו לדבר בתחילת המאה הזאת, בתאריך לא ידוע, לפני שאריסטוקרט הונגרי קנה את התמונה ב-1910.

ועוד מסתורין: מי האשה ששימשה דוגמנית לקורבה בציור זה? אולי יוהנה הופמן, האירלנדית היפה, אהובתו של הצייר האמריקאי שחי באירופה, ג'יימס ויסלר? או ז'אן דה טורביי, שסייעה לרושש את חליל ביי מנכסיו? הדוגמנית האלמונית תישאר לנצח אבר מין ללא פנים.

הפותחים את מעיל הגשם שלהם ליד הכניסה לבית ספר. פעמים מתוך סטייה, בדרך כלל מתוך משחק.

הבה נשחזר את ההיסטוריה רבת התהפוכות של התמונה עד מראשיתה, הרי שמה מזמין זאת והנושא רק מדרבן את היציאה למסע החיפושים.

"ראשיתו של העולם" נעלמה בהונגריה בתחילת המאה. היא הופיעה מחדש בצרפת ב-1955, נמכרה לאספן אלמוני תמורת 150 מיליון פרנקים ישנים. ממנו קנה אותה ז'אק לאקאן. הלה החזיק בה כאוצר מסוכן בווליה שלו בגיטרנקור, סמוך למאנטלה-ז'ולי. וילה זו כונתה "בניין המשטרה", שם מדכא בהחלט לבית הכפר של פסיכואנליטיקן. לאקאן צינור את קורבה. גם הוא אסר להציג את התמונה לראווה. מירידו אנדרה מאסון הזמין קומפוזיצי מופשטת ובה רסיסים מ"ראשיתו של הער לם". מיתקן של וילון איפשר לו לחשוף את התמונה המקורית רק לאורחים שנראו לו ראויים לכך.

לאקאן לא תלה את התמונה בחדר האמבטיה כפי שנהג הראשון מבין בעליה, חליל ביי, וגם לא בחדר העבודה, אלא במין פרווד דור. הוא הועיד לה מקום מעבר שבו היה אפשר לראותה רק בחטף, כמעט בחשאי. כמו בתחנת רכבת. "לאקאן הראה לי את 'ראשיתו של העולם' פעם אחת בלבד", סיפר הפסיכואנליטיקן ז'ב פונטאליס. "אני מאמין שזה לא היה בזכותי, לא בגלל עיני היפות, אלא משום שבאתי אליו עם מרגריט דיראס". אפילו לדרי דו של ז'אק לאקאן היתה התמונה שמורה רק ליוצרים או לאנשי החברה שהיו בסוד העניינים.

זו בלי ספק היתה גם דעתו של קורבה. אי לו חשף ברבים את התמונה, היה התובע הכי ללי הקיסרי שולח אותו לעבודת פרך. התמונה ראתה אור עולם ב-1866, בטחב האימפריה השנייה, באווירה המחניקה של החגיגות המשימיות שלה.

קורבה היה בשיא פרסומו כאשר הכיר את